

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Pe pošti prejemam veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemam veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na domu pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicijska, Semeniška ulice št. 2.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in veljá tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izveniš nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 23.

V Ljubljani, v petek 29. januarija 1886.

Letnik XIV.

Državni zbor.

Z Dunaja, 28. januarija.

Državne zbornice novi kinč.

Po trimesečnem prestanku sošel se je danes državni zbor v krasnem svojem poslopju, ki je med tem časom dobilo nov kinč. Stena v veliki dvorani nad predsedništvom okinčana je s krasnimi oljnatimi podobami, ki predstavljajo razne dogodke iz stare zgodovine. Prva podoba predstavlja boj s centavri, ki hočejo vkrasti in odnesti ženske, druga pa prosto razsodbo ljudstva. Potem pridejo po vrsti sledeče podobe: 1. Vpeljava eforov; 2. Brat obsodi svoje sinove; 3. Menenij Agripa potolaži rimsko ljudstvo; 4. Tekmovanje med Sofoklem in Esilom; 5. Sokrat govori na trgu v Atenah; 6. Periklej ukaže zidati krasna poslopja; v umetniku kteremu daje svoje ukaze je vpodobljen Hansen, ki je izdelal krasno državno-zborsko palačo; 7. Herodot v Olimpiji; 8. Plato razlaga postave; 9. Demosten govori pred ljudstvom; 10. Decij Muc se žrtvuje smrti; 11. Kaj Grak; 12. Solon z Atenci, ki prisegajo na postave; 13. alegorična podoba miru.

Zborovanje.

Današnje seje se ni vdeležilo posebno dosti poslancev; mnogo jih še ni došlo na Dunaj, pač pa je došlo raznih vlog in peticij toliko, da je njih razdelitev trpela čez eno uro. Med naznanili bilo je tudi poročilo, da je cesar 28. oktobra blagovolil sprejeti, adresu, ki je bila od poslaniške zbornice sklenjena kot odgovor na prestolni govor, s kterim je bil cesar odprl državni zbor. Med peticijami bile ste tudi dve iz Kranjskega, izročeni od poslanca Kluna, namreč peticija mestnega magistrata Ljubljanskega zaradi premembe postave gledé pobiranja vojaških taks, pa peticija Topliške občine na Dolenjskem zaradi posvečevanja nedelj. Pri prvi peticiji predlagal je poslanec Klun, da naj se

zarad velike važnosti za občine, ki morajo pobirati vojaško takso, pridene stenografičnemu zapisniku, komur je zbornica tudi pritrčila.

Umrli in novo izvoljeni poslanci.

G. predsednik se potem spominja med počitnicami umrlih poslancev. Eden izmed njih, poljski poslanec Jaroš, bil je izvoljen nedavno še le prvič; podal se je na pot, pa je med potjo zbolel in umrl, ne da bi bil zbornico kedaj videl. Druga dva, namreč gorenje-avstrijski poslanec Wickhof in korški poslanec dr. Vran sta bila veliko let uda državnega zbora in sta se še v jeseni vdeleževala zborovih sej. V znamenje sočutja poslanci vstanejo. Med počitnicami pa je bilo tudi izvoljenih nekaj novih poslancev, ki so danes storili obljubo, med njimi bil je tudi poslanec Šuklje.

Novi naučni minister.

Ko so bile došle vloge rešene, naznanil je g. ministerski predsednik, da je cesar vsled lastne prošnje odpustil prejšnjega naučnega ministra in na mesto njega za ministra imenoval dr. Gauča, ki ga ima čast predstavljati zbornici. G. minister se je na vse strani priklonil; vnanja postava njegova je gibčna in prikupljiva, videti mu pa ni, da bi bil še le 34 let star, marveč bi ga cenil človek za 15 let starejšega. Mnogo poslancev se mu je predstavilo, in bil je z njimi jako prijazen; sploh je sodba o njem in o njegovem dosedanjem ravnanju vgodna, njegove naredbe so večidel praktične, čakati pa je treba, kako se bo postavljaj, kadar bodo prišla na vrsto načelna vprašanja.

Dnevni red.

Na dnevnem redu bila so danes samo prva branja raznih predlogov, ki so bili v „Slovencu“ že razglašeni. Zato danes ne bodem obsirneje govoril o njih in samo omenjam, da prvi predmet zadeva postavu o remuneracijah ali plačah za katehete na ljudskih šolah. Ta postava je bila od vlade predlo-

žena že lani in od šolskega odseka rešena, pa zbornica je ni mogla več obravnavati, ker je bila prej sklenjena. Po nasvetu poslanca Bilinskega se je tudi zdaj v pretres izročila šolskemu odseku, ki bode imel 24 udov in bode izvoljen iz cele zbornice. Drugi predmeti so bili večidel samostalni predlogi posameznih poslancev, pri kterih se je precej prvi dan mnogo govorilo. Keil, Kreuzig, Vrabec, Stroehe, Kronawetter govorili so dotlej ko to pišem, in za njimi pridejo še nekteri drugi.

Madjari o združeni Bolgariji.

(Konec.)

To pa še ni najslabejša stran te rešitve. Če se smemo opirati iz jako razburjene preteklosti balkanskih narodov na kak zgodovinski dogodek, iz kterega bi se nam dalo z nekoliko izvestnostjo sklepati na bodočnost, ne da bi se bilo hude prevare bati, moramo že danes priznati, da so krščanski knezi in narodi ondi pod turško vrhovno oblastjo vselej le toliko časa ostali, dokler se jim ni ponudila vgodna priložnost, železnih verig zdrobiti. Ker so bili pa Turki vsaj do sedaj vedno močnejši, kakor pa ktera-koli podložna jim krščanska država, ktera je po svojem oproščenju hrepenela, iz tega sledi, da je vsak tak krščanski vladar vedno po priložnosti oproščenja prežal ter je bil vedno zvest zaveznik vseh nezadovoljnejšev pod turškim cesarstvom, ob enem pa vedno pripravljen zaveznik ktere-koli države, samo če je bila s Turki v boji. Ali se interesi obojih vjemajo ali ne, na to tak knez ni nikdar gledal. Taka je preteklost balkanska. Nikakor nočem dvomiti nad dobro voljo bolgarskega kneza, vendar pa se ne morem znebiti dvoma, da bi se v bodočnosti nič več ne ponavljalo, kar se je v preteklosti ob vsaki priliki zgodilo, naj ima knez Aleksander še tako dobre namene in trdno voljo. K temu pride pa še zavest vazalstva. V preteklih dnéh so to

LISTEK.

Nekoliko o našem duhovnem slovstvu.

Z Gorenjskega, meseca januarja.

(Konec.)

Vendar se jih ne manjka, ki „Duh. Pastirju“ marsikaj očitajo, in razne pomanjkljivosti v njem grajajo. Nekteri bi radi več spremembe in različnosti, zopet drugi pogrešajo slavnostnih govorov in za razne priložnosti; temu jezik ni všeč, in onemu je list predrag itd. — Da te in enake pritožbe niso kar brez nič, radi priznavamo; ali vendar mora vsak treznomislec, ki nalogo in težavo tacega početja količkaj pozná, pritrditi, da vsim pomanjkljivostim skoraj ni mogoče v okom priti. Vsaj tudi nihče ne trdi, da bi bili vsi govori v „Duh. Pastirji“ po vsih pravilih dovršeni, in da bi se ne mogla kakšna reč bolje razdeliti in izpeljati, to tudi ni „Pastirjev“ namen, poglobitna njegova naloga je v tem, da primerne gradiva in vsakovrstnih misel svojim bralcem podaja, od kterih je prepričan, da jih bode že vsak po svoji potrebi zasukati in porabiti znal.

Kar posebej jezik zadeva, moramo pripoznati, da je zadosti gladek, poljuden in umljiv in da se večinoma drži priporočane zlate srede, ker ni previsok, pa tudi ne preveč priprost ali pouličen. Po-

zabiti namreč ne smemo, komu in za kakšen kraj so ti govori namenjeni. Pridigar na prižnici ni učenik slovenščine, ampak oznanovalec božje besede, in njegova prva skrb mora biti, da ga vsi razumevajo olikani in neolikani.

Da se v posameznih sestavkih sem ter tje tudi slovniške pomote nahajajo, se ne dá tajiti, vendar se to lahko opraviči. Pomislimo le težavni stan vrednikov. Tu ima pred sabo izdelke raznih pisateljev, različnih po starosti, učenosti in narečju. Včasih ima za eno in isto nedeljo po deset in več pridig na izbiri; za kako drugo včasih nobene in jo mora sam sestavljati. In med izdelki kakšna različnost? Nekteri starejših se v šolah niso nič ali prav malo slovensčine učili, kar jo znajo, so si jo pozneje priučili. Tu se nahajajo starinske besede in oblike, gramatikalne pomote in germanizmi. Koliko časa je treba, da vrednik vse prebere, potem zopet, da se za to ali uno odloči; in ko se je odločil za ktero, da jo v slovniškem in govorniškem oziru popravi, da kolikor mogoče nekakšno edinost v pisavo pripravi? In kako lahko pri tem poslu kaj pregleda ali kakšno pomoto pusti. Toraj take pomote niso ne toliko pisateljem in ne vredniku zameriti, in tudi stvari sami posebno ne škodujejo, dasiravno s tem nočemo pomot zagovarjati. Zato se nam tudi pametno zdi, da se govorniki s polnim imenom pod-

pisujejo, da tako vredniku grajo nositi pomagajo. Tudi zavoljo tega bi bilo dobro, da se sodelovalci z imenom podpišejo, da bi se vedelo, kako se gospodje iz posameznih slovenskih škofij vdeležujejo. Do zdaj namreč nahajamo večidel le imena duhovnikov iz Ljubljanske škofije, nekaj malega tudi od drugih; in vendar je gotovo, da je mnogo izvrstnih moči po vseh slovenskih škofijah! „Duh. Pastir“ naj bi bil središče, kamor bi duhovniki iz vsih slovenskih škofij svoje najboljše izdelke prinašali in kopičili!

Da nadalje v „Duh. Pastirji“ ne dobi vsak, česar želi, in da v par letnikih ne more vse na vrsto priti, je prav naravno; ta pomanjkljivost pa bo vsako leto manjša, in v nekterih letih bo list toliko homiletičnega gradiva za vsakršne priložnosti in slovesnosti nakopičenega imel, da pridigar ne bo lahko v zadrego prišel.

Kar slednjič vnanjo opravo „Duh. Pastirja“ zadeva, moramo pripoznati, da je tisk dovolj prijeten in razločen in oblika pripravna. Posebno dobro dene očem in podpira spomin, ker so glavna misel, razdelki in besede, na kterih je povdarek z razpetimi črkami, reki svetega pisma pa z ležečimi črkami tiskani. Tudi cena za toliko lepega gradiva (letos in lani po dve pridigi, eno daljšo, eno krajšo, za vsako nedeljo in praznik) ni previsoka, v primeri še manjša, kot za enake izdelke v nemškem jeziku,

Turku podjarmljeni knezi laglje prenašali, ker jih je bilo več. Sedaj so se vazalstva razun Bolgarov že vsi otreli in ravno zaradi tega bi ga Bolgari ne trpeli več dolgo. Pa tudi če bi bolgarski knez iz oportunitete morda še nekaj časa potrpežljivo prenašal vazalstvo, bi ga narod prisilil, da se ga mora otrestiti. Tudi mi ni treba dokazovati, da bi bil bolgarski knez neodvisne Bolgarije ob enem guverner odvisne Rumelije dober sosed Turčiji. Podjarmljen knez ni svojemu vrhovniku nikdar dober sosed in še manj pa dober in zanesljiv guverner. Oziraje se na vse že rečeno, pravim, da rešitev bolgarskega vprašanja v tem smislu, da bi bil bolgarski knez ob enem rumelijski guverner nič drugega ne pomeni, kakor Aleksandra iz novega za vstajo navduševati, ob enem mu pa za njeno radikalno izvršitev z iztočno-rumelijsko gubernijo potrebna sredstva v roke dati. Da taka rešitev ne bo nikogar zadovoljila in tudi vstrajnosti ne bo imela nobene, ter da ji ne bode mož kake resnosti potrdil, menim, da mi ni treba dalje dokazovati. Če se, kakor sem rekel, na iztoku edino le taka rešitev ohraniti zamore, ktera bi imela sposobnosti, da bi se sama vzdrževala, pač lahko trdim, da bi se Bolgarija in Iztočna Rumelija edino le po personalni uniji združeni, nikakor ne ohranili in bi jih tudi noben drug ohraniti ne mogel. Če toraj pomislimo, da bi ta rešitev bolgarsko-rumelijskega vprašanja nikakor ne zadušila homatij, pač pa bi dala življenje novim in še večim zmešnjavam; če dalje pomislimo, da bi se s tem vtisnil orijentalnemu vprašanju nekak pečat stalnosti: mislim, da sem se zadosti opravičil, zakaj da bi rad zvedel, na kakošnem stališču, da se nahaja naš minister zunanjih zadev nasproti bolgarskemu vprašanju.

Tisza je na to interpelacijo takoj odgovoril, da mu gledé razprav, v ktere so ravnokar velesile zamotane, ne more dati nikakega odgovora v tej zadevi.

Znamenito je stališče, ki ga grof Andrassy nasproti Bolgarskemu vprašanju zastopa. Vsak mu mora pritrditi, da je resnico govoril. Ker se je pa grof ob enem tudi izrazil, da se dandanes za Berolinsko pogodbo in za „status quo ante“ na bolgarski zemlji nihče več ne briga, se mora vendar vsak vprašati, kaj pa potem grof Andrassy želi, da bi se združilo? Če ni ne za personalno unijo in ne za „status quo ante“, potem mora mož za tretjo točko biti in ta je dejansko združenje Bolgarije in Rumelije v eno celoto, kajti kaj drugega tukaj ni mogoče. Andrassy tega sicer ni priznal naravnost, pač pa združenje iz vsakega stavka odmeva! „Rešitev vprašanja mora biti taka, da se vstanovi država, ki bode sama živeti in se ohraniti zamogla!“ Kaj hočete več? Ali ni to združenje Bolgarije in Rumelije v jedno krepko in zdravo državo, ktera bi bila sebi v ponos, podanikom njenim na varnost, sosedom pa dobra in zanesljiva sosedka.

Misel je zdrava in edino prava za uspešno rešitev balkanskega vprašanja. Na nezadovoljne Srbe

ki pa imajo 3- in 5krat več naročnikov. Kdor tiskarske razmere našega časa količkanj pozna, mora prepričan biti, da pri tem početju ne iščeta dobička ne vrednik, ki se v pravem pomenu besede težavnemu poslu žrtvuje, in tudi „Katoliška Bukvarna“ ne, ki bo gotovo ceno listu znižala, ako se toliko več naročnikov nabere, ali pa bo list povečala.

S časom bo „Duh. Pastir“, kakor obeta, tudi druge v duhovsko življenje spadajoče stvari prinašal, postavim zgodbe, skušnje. Prav primerne bi bile pozneje katehitične obravnave, posebno gledé prenarredbe našega katekizma, ktero potrebo vsi katehetje živo občutijo.

O dr. Lampétovih apologetičnih razgovorih je bilo že rečeno, kako so času primerni in izvrstni. So res prava zabela „Duh. Pastirju“. Kdor jih je bral, vsak jih je še pohvalil. In se je le čuditi, da se tako težavna tvarina pa vendar tako umljivo in prijetno obravnava. Komur druge pridige ne dopadajo, bi se moral že zavoljo teh sestavkov na „Duh. Pastirja“ naročiti. Jaz mislim, da bi ranjki Slomšek sam veselje imel nad tem listom, ko bi še enkrat med nas stopil, saj je pisava in duh in obravnava prav po njegovem posneto.

K sklepu samo še to rečem: „Tolle et lege!“ Naroči se in beri „Duh. Pastirja“ in spoznal bodeš, da ni preveč in ni prisiljeno, kar smo rekli.

se pri tem ne bo nihče oziral, temveč bode Evropa tiste le kar k miru peživala in če ga ne bi dali, tudi prisilila. Za potrebo se bode pa združeni pokrajini v jedno krepko kraljevino tudi že sami srbskih napadov branili, dokler si združena Bolgarija ne osnuje lastne vojske, za ktero ima tako zdravo jedro v sedanjih njenih in rumelijskih batalijonih. Začetek temu je že storjen, razvoj pričel se bode pa sam po sebi in prej kakor se bo to Srbom zdelo, jim bode nova bolgarska armada sama kos. Da je iz pravega testa, dokazala je pa v dosedanjih bojih.

Politični pregled.

V Ljubljani, 29. januarija.

Notranje dežele.

Nemško-liberalni listi trosijo po svetu vest, da se je na *Českem* že napravil razpor med višjo in nižjo duhovščino. To ni prav nič drugega, nego gola in nesramna laž iz tega namena raztrošena, da bi se tak razpor res po umetnem potu napravil, ker se po naravnem ne dá doseči. Česke nižje duhovne in bogoslovce obdolžujejo, da so se jeli posebno za Husa ogrevati, ter da s Husovstvom združujejo zagrizeno narodnost. Posebno gujezdo, kjer se take ideje godijo, je pa menda veliko duhovsko semenišče v Pragi. Dokaza obrekljivci sicer niso nobenega navedli, in čemu le saj vedó, da tudi še dandanes „calumniare audacter aliquid semper haeret!“ Da bote pa vedeli, kako izmišljena je ta trditve, moramo povedati, da v Pražkem semenišču za tak plevel ni prav nič vgodne zemlje. Načelniki so mu štirje možje, ki so prave zvezde med českim duhovskim stanom, bodisi gledé strogo cerkvenega duhá, kakor tudi zmerni v narodnih vprašanjih. Profesorjev je ondi osem poleg dveh docentov in so večinoma Nemci, ako se ne motimo, osem Nemcev in dva Čeha. Ali jih bodo mar Nemci za Husa navduševali? Smešno! Vse obrekovanje nima drugega namena, kakor razpor v resnici na umeten način napraviti, da bi potem tem laglje povod dobili posebno ono duhovščino od katoliške cerkve k staro-katoliški stranki zapeljati, ktera po nemških krajih službuje. Saj še veste, s čim so se nemško-radikalci v državnem zboru protivili, da bodo namreč ali k luterancem, ali pa k staro-katolikom pristopili.

Če je „Hlas“ dobro podučen, *nova šolska postava* ne bo še tako hitro zagledala belega dne. Preden bi se dotični načrt spravil v državni zbor, mislijo avstrijski škofje zopet veliki zbor napraviti in ondi bodočo šolsko novelo do dobrega prerešetati, ter ji določiti podobo, v kateri se bo potem izročila državnemu zboru v pretres. Ali je stvar že dognana, ali ne, nam ni znano. Pripovedoval jo je tako, kakor smo jo posneli, nek višji cerkveni dostojanstvenik konservativnemu poslancu, in ta jo je v „Hlasu“ objavil.

Dunajskim krogom, v katerih se balkanska politika določuje, ni Andrassy-jeva interpelacija nič kaj vstregla, češ, kaj se li on vmes vtika? Na nobeno stran nečejo prave barve pokazati. No, nekoliko vzroka za nevoljo že imajo, kajti kolikor toliko jim je Andrassy pot zaznamoval, kako bi se morale sedanje homatije v Bolgariji rešiti, da bi tudi Arstrija kaj prida od tega imela.

Andrassy-jeva interpelacija zaradi združene Bolgarije zbudila je po madjarskih listih velikansko pozornost, ktere je stvar sama na sebi tudi vredna; in kaj bi je ne bila? Dokazal je mož, ki je svoje dni v iztočni, kakor tudi v zapadni polovici cesarstva na prvem mestu stal, tako temeljito in resnično, da bolj pametne politike iz madjarskih ust nasproti Slovanom nismo še slišali. Le škoda, da je Andrassy s svojo politično nadarjenostjo — oportunist. Ko bi bil mož odločen v svoji politiki, ko bi imel pred očmi jasen smoter in naj bi bil še tako daleč, dosegel bi ga s svojim jasnim razumom; a z oportunisto politiko „od slučaja do slučaja“, kakor se je mož leta 1878 sam izrazil, pa ne bo dosti opravil, ker je taka politika cincarska in ji prave odločnosti manjka. Človek mora vedeti, kaj da hoče, potem lahko vse svoje sile zastavi, da zmaga in potem tudi lahko že leta in leta na eno in tisto deluje, kjer hoče končno svoj smoter doseči. Glejte ga železnega moža s tremi lasmi, s kako določnostjo se drži leta in leta svojega cilja in naj se tudi opeče, naj mu spodleti! Ko bi bil Bismark oportunist, bi Avstrija ne bila doživela svojega Kraljevega Grada, Napoleon ne Sedana in Nemčija bi bila še dandanes razkosana, kakor je bila nekdanj. Ko hi se Andrassy odločne politike poprijel in svojo na slučaje oprto politiko opustil, potem naj stopi danes v naše zunanje ministerstvo in čez nekaj let plapolala bi naša državna zastava v Solunskem zalivu.

Vnanje države.

Balkanski mir se bo menda v Bukareštu sklepal, če ga ne bota Grk in Srb v kak drug, do sedaj še neimenovani kot zavlekla. Garašanin, srbski prvi minister, posvetoval se je nedavno dolgo v noči s kraljem Milanom. Vspeh tistih sklepov je znan.

Za mir sta se namreč odločila in pa moža, kterege bota k sklepanju miru poslala, Mijatoviča sta si izbrala za ta posel. Kraj, kjer se bo pa mir sklepal, bo pa menda rumunska prestolnica Bukarešt, vsaj Turčija ga je za to predlagala. Da se je vsa stvar tako dolgo zavlekla, vzrok so razprave med Turčijo in Bolgarskim knezom, na ktere je Rusija čakala, da bi bila potem tudi z glavo prikimala. Vidoč pa, da se po tej strani nič ne zgodi, kar bi bilo le količkej kakemu sporazumljenju podobno, po drugi pa Srb in Grk že zopet orožje brusita za nov napad, jela je Rusija posredno in neposredno na to delati, da se je določil kraj, kjer se bodo pričele priprave za mir, kterege cela Evropa tako živo potrebuje.

Bolgari v resnici skušajo, kako bi se mogli Rusiji zopet približati, ktera jih je lansko jesen mesece septembra na prosto posadila. To je pa Rusom, se vé da, vrlo všeč in „Svót“ pravi, da so Bolgari zopet javno pokazali, kam da jih srce vleče. Res so bili že več let nezadovoljni sedaj s to, sedaj z drugo rusko osobnostjo, ktera je med njimi službovala, toda kakor narod proti narodu, so pa še vedno stari ostali, enega srca in ene duše. V celi Bolgariji je vam ni stranke, ki bi se Rusiji tako po robu stavila, kakor nekteri Avstriji prijazni Srbi v Srbiji to delajo. Bolgari pa tudi dobro vedó, da dokler se bodo na nas Ruse naslanjali, tako dolgo se jim ni bati zgube svoje narodnosti. Mi jih ne bomo nikdar skušali v nas samih potopiti, kajti mi smo že sami za-se cel narod. Dalje pa tudi Bolgari še niso pozabili, da so vse, kar imajo, od nas dobili. Najboljši njihovi sinovi šolali so se po naših univerzah, vojake njihove izvežbali so ruski častniki in bolgarski narod ruskega cara ravno tako spoštuje, kakor Rusi sami. Je že tudi res, da je med Bolgari mnogo takih, ki na vsak način skušajo med nami in njimi razpor napraviti, toda tistim je dōba že potekla, ker jih nihče več ne posluša. Prijateljem slovanstva se od te strani ni ničesa bati.

Prostovoljci iz Macedonije prišli so 22. januarja v Sofijo pred knežev dvorec z zastavami in godci in so napravili knezu Aleksandru velikansko ovacijo. Knez je prišel na pomolj, se je zbrani mladini zahvalil in ji je v toplih besedah na srce pokladal skrbeti v Macedoniji za mir in red. Macedonski vojvode so se britko pritoževali čez grško sleparstvo, ktero svoje lažnjive preroke pošilja po Macedoniji in prebivalce k splošni vstaji z Grki nagovarja. Kar bo mogoče, pravijo vojvode, bodo vse storili, da se ohrani mir in red v deželi, dobro bi pa bilo, ko bi imeli Macedonci zavest, da se smejo ob času potrebe na krepko Bolgarijo zanašati. Zgodovina tega dne trdovratno molči, ali jim je knez Aleksander kaj takega obljubil ali ne. Prej ko ne je bil knez tiho; kajti Srbi bi bili ušesa mašili, ko bi bili slišali, da se je med Bolgari in Macedonijo osnovala zadruha, ki se hoče skupno rediti in skupno braniti. Aleksander pač dobro vé, da kar še ni, še bo, če kaj drugega vmes ne pride.

Grki se menda vsake reči bolj bojé, kakor pa angleškega sedanjega kabineta groznje, ker dobro vedó, da so mu dnevi šteti in jim ne bo nikake sile delal, naj se jim tudi še tako grozi s svojim brodomjem. Grki se ravno na angleški narod sami zanašajo, da jih ta ne bode zapustil v skrajni sili in zato tako predrzno ropotajo z orožjem; kajti Grki računijo, da čem več bo trušč, ki ga bodo za narodno stvar delali, tembolj se bodo Angležem, zlasti pa Gladstonu, prikupili, naj že potem Salisbury godrnja, kolikor hoče; saj čez malo se tako ne bo nihče več zanj zmenil. Poglavitna reč je, da bi si Grki radi zaslombo kake velesile naklonili in ta bi bila po njih mislih Angleška, če se bo zopet Gladstone na krmilo vstopil. Na to menda kaže tudi predrzen odgovor, ki so ga Grki Salisburyju poslali, da če je bilo Bolgarom pod angleškim pokroviteljstvom dovoljeno Berolinsko pogodbo raztrgati in si vzeti, kar jim je sree pozelelo, Angleži tudi Grkom ne smejo braniti Berolinsko pogodbo v ogenj vreči in si Epirus ter Tracijo prisvojiti, za kateri so že toliko vojakov skupaj spravili, da se takoj lahko poskusijo, če bo treba in se tudi bodo. Kri mora teči in to do poslednje kaplje, preden se bodo odpovedali Epiru in Traciji. Ljudje imajo pogum, če le ni navidezen!

Izvirni dopisi.

Iz Vinice, 26. jan. Ko sem čital ukaz Ljubljanskega magistrata, da morajo hišniki Ljubljanski, ako zapade sneg, trotoarje vsaj do 7. ure zjutraj osnažiti, mislil sem si, da bi ne bilo prav nič na škodo, ako bi kaj sličnega vkrenili gg. cestni odborniki in župani po deželi; saj oni imajo skrbeti za blagor cest. Najbolj sem se pri tem oziral na našo Belokrajino, o kateri je znano, da ima jako slabe okrajne in občinske ceste. Največi reveži v tem obziru pa smo morda Viničani. Vedno in vedno se nam govori ter obeta, da se bode preložila okrajna cesta iz Črnomlja na Vinico ter stara slaba in dolga sedanja odstranila. Pa — besed bi naj bilo že zadosti, dela pa naj bi sledila.

To je treba uprav sedaj vkreniti, ko imamo most in vsled tega živahnejši promet na tej cesti.

Kaka pa je ta cesta, naj sklepa čast. bralec sam. Posuje se, recimo jedenkrat na leto in to spomladi, mesto na jesen. In če zapade na zimo sneg, leži mirno, dokler ga ne pobere jug in toplo solnce. Kaka je potem pot in kako zložno potovanje po nji, si lahko mislite.

Žrtev njena bil je pokojni administrator, č. g. Rajko Kalan. Sneg je zapadel in ležal mirno na okrajni cesti. Osoda je hotla, da se je moral ravno takrat peljati po tej cesti. Vprežena sta bila dva konja, a vendar-le nista mogla izpeljati; gospod bil je prisiljen stopiti z voza ter iti peš. Tako pa se je prehladil, zbolel in umrl.

Kako se godi duhovniku, če mora iti po dve uri daleč po taki cesti k bolnikom? Kako se godi mladini, ki mora hoditi v šolo v takem snegu? Mar li bi se ne mogla prigoditi nesreča prehlajenja, pljučnice itd., kar se pri šolskih otrocih tudi večkrat zgodi?

Po mojih mislih bi bilo treba, da se ceste osnažijo takoj prvi dan od snega. Skrbel za to pa naj bi župan, in cestni odbor naj pošlje občinskega slugo do posameznih gospodarjev ter jim naznani ukaz. Gospodarji se menda ne bodo branili majhnega dela, s katerim bi odvrnili marsiktero nesrečo. Saj bi delali le v svoj prid in na svojo korist.

Konečno naj omenim še neke nedostatnosti, ki pa je sedaj, hvala Bogu, odstranjena. V jeseni bila je v naši veliki občini občinska volitev. Za župana voljen je bil že prejšnji župan Peter Malič, hišni posestnik in cestni odbornik, ter 29 odbornikov, med kojimi je tudi v. č. g. Jurij König, župnik Viniški. Ti odborniki imajo jedenkrat na leto, navadno koncem leta, sejo. Za pot dobí vsak odbornik 50 kr. Č. g. župnik je takoj v prvi seji predlagal, da naj se odstrani ta nepotrebna plača. Osupnjeni so bili sicer odborniki od začetka, a za predlog so vendar-le glasovali ter nepotreben davek odpravili. Gotovo je prav tako; malo požrtovalnosti mora biti povsod.

Z Dolenjskega, 24. januarja. Poslednja števila „Dolenjskih Novic“ prinesla nam je s Krke dopis, v katerem se popisuje prerokovanje za letošnje leto, kakor se taisto nahaja med priprostim ljudstvom. Če tudi se mnogo govori o letošnjem letu 1886 nesmiselnega, se pametni ne ozirajo dosti na tista „prerokovanja“, ki imajo svet letos zadeti. Nekteri tisto prerokovanje v šali razširjajo, drugi pa iz nevednosti, tretji pa zopet beró neko knjižico z naslovom: „Prerokovanske bukve za prihodnje čase od častivrednega očeta Ludovika Roka, redovnika iz reda sv. Frančiška na gori Sinaj.“ Knjižica ima 12 strani; ondi se bere, da bo l. 1886 hudo na svetu, ker bo lakota, bolezen, draginja, hude vojske, da bo kri kar v potocih tekla; na Dunajskem trgu sv. Štefana bode trava rastla. Poleg tega se nahaja ondi tudi prerokovanje „kralja Danijela“, da bo od l. 1886 do 1897 prav hudo na svetu, kjer se bo hudo šopirila prevzetnost in nevošljivost; hudo bo neki tako, da kedar tisti časi minejo, bodo ljudje drug drugega popraševali: „Priatelj, kako si obstal na svetu?“ Ko poteče l. 1897, povrnila se bode na svet sreča mir in zadovoljnost. Knjižica je sklenjena z besedami: „Bog nam ne daj presrečnih dni dočakati!“ Zakaj ne dočakati srečnih dni? Kdo bi se bal srečnih dni? Menim, da nihče ne in tudi tiskar J. Leon v Mariboru ne, ki je to knjižico tiskal. Mogoče pa je tudi, da je to tiskovna pomota in naj bi se reklo „nesrečnih dni“.

Knjižica je jako po ceni, velja le 5 kr., pa ni nič kaj posebno sloveča, če tudi je že zadosti praznih pogovorov napravila. Prodajajo jo, če se ne motim, tudi že po Gorenjskem. V Škofji Loki si jo je omislil knjigovez Pavel Bizjak.*)

Trgovinska in obrtniška zbornica.

(Dalje.)

Splošno državno zavarovanje odvzelo bi tudi pojedinim pokrajinam in občinam marsikaj bremen, ker bi se s tem ubožstvo in beraštvo zabranjevalo. Bilo bi tedaj le pravično, ako bi se tudi pokrajine zavarovanja naravnost vdeleževale.

*) Omenjamo knjižico po želji dopisnika le zaradi čudne vsebine; naj pa zato nikdo ne misli, da jo priporočamo. Ne, ampak ravno nasprotno: Vsa taka prerokovanja so izšla ali iz vražne glave ali iz lakomnosti izdajatelja. Toraj le na ogenj ž njo; toliko bolj, ker ž njo ne pogori veliko — le 5 kr., škoda pa — lahko mogoče — zna že več napraviti. Vr.

Gledé denarstvenega poslovanja, oziroma gledé mogočega dobička, kakor tudi gledé primanjkljaja, nasvetuje se sledeče:

Mogočega prebitka iz vplačanih zavarovalnin nad stroški devala bi se $\frac{1}{3}$ v lastno založno zaklodo, $\frac{1}{3}$ v državno založno zaklodo in $\frac{1}{3}$ v pokrajinsko založno zaklodo na dobro vesoljnega državnega zavarovanja. V ravno takem razmerji bi se tudi kaki primanjkljaj iz teh založnih zaklad pokrival.

Rečena tretjina naj bi se razdeljevala med zavarovalne založne zaklade pokrajinske v razmeri članov, in sicer na podlagi 1000 članov kot jedinka.

Izdatki imenovanih zaklad naj bi bili le začasni ter naj bi se čisto zabranili z vednim priglédovanjem in uravnavanjem tarif.

Na ta način bi se država in pokrajine denarstveno dotikovale z zavarovalno ustanovo, toraj naj bi se pa tudi vdeleževale nje uprave v zmisli naslednjega osnovnega načrta.

Na podlagi navzočih razprav dovoljuje si najvdatejšje podpisana trgovinska in obrtna zbornica predložiti sledeči

osnovni načrt za vesoljno zavarovanje delavcev.

1. Svrha „vesoljnemu zavarovanju“ bi bila: zavarovanje delavcev in nižih uradnikov za slučaj bolezni, nezgod, onemoglosti, kakor tudi zavarovanje za preskrbljevanje v starosti.

2. Za zastop in poslovanje naj bi se osnoval „državni zavarovalni urad“ s podpadajočimi „pokrajinskimi zavarovalnimi uradi“.

Pokrajinski zavarovalni uradi naj bi imeli tudi samostalne oddelke v posredovanje za službe.

3. Ne gledé na starost naj bi bili dolžni zavarovati se vsi delavci obojega spola in vsi nižji uradniki trgovinstva, rokodelstva, obrtništva, gozdarstva in poljedelstva — slednjega le iz onih kmetovanj, ki plačujejo zemljiškega davka brez državnih doklad najmanje 100 gl. av. veljave.

4. Zavarovanje naj bi bilo dopuščeno tudi manjšim gozdarjem in kmetovalcem, kakor tudi njihovim delavcem, ki bi sicer v to ne bili obvezno dolžni, če bi se ga hoteli vdeleževati v smisli zavarovalnih določil.

5. Gledé zavarovanskih pravic in gledé doplačevanj naj bi veljala posebna določila v naslednjih slučajih:

a) ako bi bili o vzprejemu v zavarovanje moški delavci, stari čez 60 let, in ženske, stare čez 50 let, hromotni, imeli bi pravico le do polovice starostne odškodnine;

b) učenci in vajenci mlajši od 18 let uplačevali bi do dovršene te dobe le pol zavarovalnine; radi tega bi pa imeli pravico tudi le do polovine odškodnin za bolezen in onemoglost. Toda po dovršenem 18. letu vzprejeli bi vse zavarovanske dolžnosti in zadobili popolne zavarovanske pravice. Tudi bi se še le od te dobe računila zavarovalna doba gledé starostnih odškodnin.

6. V upravo državnega zavarovalnega urada bi imenovali:

a) visoka vlada $\frac{1}{3}$ članov,
b) gospodarji vseh pokrajin $\frac{1}{3}$, in
c) $\frac{1}{3}$ zavarovanci po razmerji članov pokrajinskih zavarovalnih uradov.

7. V upravo pokrajinskih zavarovalnih uradov bi imenovala politična deželna oblastva v sporazumu z deželnimi odbori

a) $\frac{1}{3}$ članov,
b) $\frac{1}{3}$ bi volili gospodarji, in
c) $\frac{1}{3}$ bi volili zavarovanci dotičnih pokrajin sami.

Vsem odbornikom, toliko državnega zavarovalnega urada, kolikor pokrajinskih zavarovalnih uradov, naj bi se volili namestniki, ki bi opravljali njih službe, ko bi oni ne utegnili.

Navzoče predlagani osnovni način uprave zavarovalnih uradov se strinja s predlogo zakona o zavarovanju proti nezgodam v § 16.

8. Uradnike državnemu zavarovalnemu uradu bi imenovala visoka vlada; uradnike pokrajinskim zavarovalnim uradom pa bi imenovala pokrajinske zavarovalne uprave z odobrenjem političnih deželnih oblastev.

Plačila po rečenih oblastvih imenovanih uradnikov naj bi se uravnala po pravilih za državne uradnike s pravico do umirovine.

(Dalje prih.)

Domače novice.

(Obed) dal je včeraj deželni glavar grof Thurn Ljubljanskim dostojanstvenikom; vdeležili so se ga: g. deželni predsednik Winkler, oba generala, deželne sodnije predsednik, mestni župan, več c. k. svetnikov in deželnih poslancev.

(Počitnice na velikih šolah) se bodo od letos nadalje zdatno skróile po najnovejši določbi naučnega ministra Gautscha. Do sedaj je bila na velikih šolah navada, da so poslušalci imeli ob začetku vsacega semestra veliko prostega časa in sicer tri dni pred začetkom in 14 dni po začetku za vpisovanje, oziroma, da so si konec semestra pridobili potrdilo obiskovanja predavanj. Kar je bilo v tem času predavanja, so ga dijaki redno zane-marjali. Minister Gautsch je to tako preuredil, da je oglaševanje, oziroma vpisovanje, in pa pridobitev priznanja rednega obiskovanja omejil na 8 dni pred začetkom in 8 dni po začetku vsakega semestra. Na ta način misli pridobiti cele 4 tedne za nauk.

(Umrli je) včeraj Anton Marn, kmet v Jablanici poleg Litije, brat gimnazijskih profesorjev Josipa in Franja, vedno zvest bralec „Zgodnje Danice“ in „Novic“, knjig Mohorjeve družbe, tudi „Slovenca“, dokler ni še bil dnevnik, o katerem je večkrat rekel: To mi je prijeten list. — Bodi ranjki znancem in prijateljem priporočen v pobožen spomin!

(Vabilo k IV. rednemu občnemu zboru) „Kmetске posojilnice Ljubljanske okolice“ v Ljubljani, kateri bode dne 2. febr. 1886 ob 10. uri zjutraj v društveni pisarni. Dnevni red: 1. Nagovor ravnatelja. — 2. Poročilo blagajnika. — 3. Poročilo nadzorstvenega odbora. — 4. Volitev ravnateljskega odbora in sicer: a) ravnatelja, b) blagajnika, c) kontrolorja in d) 2 namestnikov. f) Volitev 3 članov v nadzorstveni odbor. — 5. Predlogi društvenikov. — K polnoštevilni vdeležbi vabi častite deležnike najuljudneje

ravnateljski odbor.

(Nadzorstvo „Kmetске posojilnice Ljubljanske okolice“) je pregledalo in primerjalo letne račune za 1885. leto in naznanja, da so pregledani letni računi in bilanca razpoloženi na spregled v združni pisarni, kakor to zahteva § 30., al. 4. društvenih pravil.

V Ljubljani, dne 25. januarja 1886.

Nadzorstveni odbor.

(Prav je tako!) Národen kmet iz sv. Lorenca v Slov. Goricah tirjal je v Ptui od nekega nemčurskega notarja slovensko pismo, kterege se je pa poslednji branil napraviti. Kmet je vzel klobuk in šel k drugemu, kjer so mu prav radi postregli. Prav je tako! Le posnemajte ga i drugi kmetje.

(Duhovske spremembe v Lavantinski škofiji.) Č. g. Jakob Kolednik postal je župnik na Hajdinju; č. g. Valentin Mikuš pride za III. kaplana v Celje in č. g. Št. Turkuš za II. kaplana k sv. Petru pri Mariboru. Kaplanija v Lučah ostane prazna.

(Pri Perčiču) dokazala je preiskava, da je umrl silovite smrti, kako, povedali bodo tisti, ki so na poslednji večer njegovega življenja ž njim igrali. Da so ga s sveta spravili, je tem bolj verjetno, ker se čuje, da je imel Perčič tisto noč pri igri menda velikansko srečo in je vse obral.

(Amerikanske vinske trte) nasadile se bodo na Dolenjskem okoli Kostanjevice za poskušnjo na zemljišči pet do deset oralov obsegajočem. Tako je sklenila enketa, ki se je 25. t. m. pri c. kr. deželni vladi zbrala na posvetovanje, kako bi se najvspešneje zatrla trtna uš. Amerikanske trte se bodo potem z domačimi pocepile in take gospodarjem razdelile. Vodstvo tega zasada izročilo se bo dolenjski vinarski in sadjarski šoli. Dr. Mencinger iz iz Krškega je izrekel željo, da naj bi se postavno določilo, da se vinogradi z ameriškimi trtami nasajeni ne smejo zarubljavati. Predsednik enkete je bil gosp. deželni predsednik baron Winkler sam. Posvetovanja so se pa vdeležili gg.: vladni svetnik Globočnik, dr. Vošnjak, dr. Mencinger, Gustav Pirc in J. Reichl.

(Skala se je vtrgala) predvčeranjem nad južno železnico pri Zagorji blizo druge stražnice in se je zavalila na progo. Na veliko srečo je ondi ravno nekoliko poprej poštni vlak mimo drdral. Če prav so bili delavci takoj pri rokah je imel nagliže večer vsled tega vendar le celo uro zamude, ker je moral čakati, da so kamenje odvalili s proge.

(Račun in bilanca) Gornje-savinjske posojilnice v Mozirju kažeta, kako dobro in blagodejno je njeno delovanje. Premoženja ima že 21.653 gl. in 60 kr.

(„Slov. Narod“) je bil včeraj zasežen zaradi dopisa iz Trsta, v katerem se pripoveduje o porazu vladne stranke ondi pri poslednjih volitvah.

(Stoletnico) praznovala bode frančiškanska šola v Nazaretu na Štajarskem 26. februarja, njen sedanji učitelj, br. Norbert Gregl, pa 25letnico svojega službovanja ondi.

(Podružnica sv. Cirila in Metoda) v Mariboru ima svoj občni zbor 30. januarja zvečer ob 6. uri v čitalnici.

(Posojilnica v Pišecah) ima svoj občni zbor 6. februarja ob 3. uri popoldne v svoji uradni sobi. Na dnevnem redu imajo: 1. Pregled in potrditev računov. 2. Volitev odbora. 3. Volitev računskega pregledovalca. 4. Razdelitev čistega dobička.

(Posojilnica v Celji) je imela 24. t. m. svoj občni zbor. Ker je prejšnji načelnik, gospod Miha Vošnjak, odločno izrekel, da ne more več prevzeti posla načelnika, ker kot državni in deželni poslanec več ko pol leta ni v Celji navzoč, izvolil se je načelnikom g. dr. Josip Serbec enoglasno. V odbor izvoljeni so pa bili gg.: Franc Janež, trgovec, dr. Ludovik Filipič, odvetnik, Lovro Baš, c. kr. notar, Jožef Žičkar, vikar, prof. Davorin Valenčak, dr. Josip Vrečko in dr. Ivan Dečko, odvetn. kandidata in Janez Zupane, posestnik, vsi v Celji.

(Kakošno imajo po svetu vreme?) Večinoma tako, kakor pri nas. Kdor ne verjame, naj primerja temperaturo. Včeraj smo imeli v Ljubljani jutraj ob 7. + 1-6, v Pragi so imeli ravno tisti čas + 1-1, v Levovu + 1-7, v Bregenci — 1-8, v Ischlu — 2-6, na Dunaji 0, v Budapešti + 2-4, v Sibiriji (Hermanstadtu) — 0-4, v Sarajevu + 5-4, v Zagrebu + 3, v Pulji + 9-9, v Celovcu — 2-4, in vrh Obirja — 2-7. Za bližnjo bodočnost napovedana je gosta megla.

Razne reči.

— Kardinal-nadškof Ganglbauer je 27. t. m. prvič maševal v kapeli cesarske zavodne hiše, ktero je dal na lastne stroške sezidati presvitli cesar na mestu, kjer je pred štirimi leti z glediščem vred zgorelo blizu 400 ljudi. Malo pred 11. uro prišel je presvitli cesar z velikim sijajnim spremstvom ter se podal v pravno kapelico, kjer ga je pričakoval kardinal Ganglbauer z duhovščino. Po dokončani sv. maši je cesar pregledal vse prostore nove hiše ter se med navdušenimi slavo-klici ljudstva okoli 12. ure povrnil v svojo palačo.

— Ob Kavkazu pripravljajo železnično progo, ki bo silo važna za promet po srednji Evropi in Aziji, oziroma za indijsko trgovino. Proga Rostov - Vladikavkas je priključena ob Rostovu na Avsokem morji z drugimi ruskimi železnicami, ter neha na severnem pobočju Kavkaza pri mestu Vladikavkas ob Kaspiškem morji. Od tod hočejo narediti še železnice 250 kilometrov dolgo do Petrovska ob Kaspiškem morji, da bodo tako naredili severno-vzporedno progo železnici Patti - Baku ali Kavkaški prog. — Prepeljevali se iz Petrovska v Mihalajovsk na vzhodnem bregu tega morja pride se na progo, ki se sedaj izdeluje in ki ima držati v Merv in Soraks in v bodočnosti v Herat, oziroma v Kandahar v Afganistanu, in poslednjič v Quettah, kjer se začnejo indijske železnice. V ta namen hočejo poglobiti pristanišče v Petrovsku. — Batum bode brž ko ne zgubil pravico svobodne luke, peticije v tem smislu prihajajo v Petrograd. — Na vse kriplje delajo sedaj progo Askabad - Merv, vendar dvomijo, da bode dodelano v treh mesecih, kakor se nadejajo v Petrogradu in v Moskvi. Za železnično zvezo med Taškendom in Mervom je še le črta narejen. Vendar mislijo, da se bode začela ta proga v kratkem izdelovati. General Anenkov se je pri pokojnem emiru v Bokhari mnogo prizadeval za izpeljavo te proge, vendar delo bode prizadevalo mnogo stroškov.

— V Jaksonu (Michigan, sev. Amerika) je, kakor se telegrafsko naznanja, hiša za ubožne do tal pogorela. Ker se je požar naglo razširjal, je 400 revnih s poslopjem vred zgorelo. Mnogi, ki so skozi okna poskakali, so močno, marsikteri nevarno po-habljeni in ranjeni.

— Kulturni boj v južni Ameriki. V argentinski republiki je škof iz Kordube prepovedal starišem otroke pošiljati v šole, v katerih učé protestantje. Vlada je namreč osnovala več vzornih šol in je tam namestila več protestantskih učitelj iz severno ameriških držav. Ko škof prepove te šole, videla je vlada v tem zaničevanju in nepokorščino in je izročila to stvar državnemu pravniku. Ta je razsodil, da ima vlada pravico škofa odstaviti, in predsednik je to učinil. Zarad tega hudi prepripi v kongresu in v časopisji. Ko je bila obravnava v budgeta za ministerstvo poduka in bogočastje, rekel je minister Wild, da hoče predsednik prisiliti ločitev cerkve od šole s tem, da se pridržé denarji za podpore. Prepri se je dalje motal, ko je apostolski delegat, dr. Mattera prepovedal šolo v Kordubi, kjer

je učila Clara Armstrong protestantovka. Učiteljica je prosila delegata za preklíc a ta je rekel, da hoče to storiti, ako se podučni minister obveže v nektère določbe. Učiteljica je tudi to zahtevala, a minister ji je dal ukor, in je rekel, da dr. Mattera nima pravice tukaj se vtikati. Minister je hotel, da naj delegat pove, zakaj je to storil, in ko ni odgovoril, rekli so mu, naj gre v 24. urah iz dežele. Ko je kongres zboroval, zbralo se je več tisoč gospej iz najodličnejših obitelji v Buenos-Aires in so zahtevale naj senat zavrže resolucijo, ki jo je sprejela spodnja zbornica, ki namreč zahteva naj se odpravi verouk iz javnih šol. Senat je res zavrgel to resolucijo.

— „No, sedaj smo pa obdelali.“ Kaj neki? Nek premoženega trgovca. Piše enkrat očetu, če jo sme priti snubit. Ker grajščak hčeri ni bil zopern, odpisalo se mu je, naj le pride. Pride neko nedeljo kmalo popoldne. Med veselim obedom reče nevestin oče: „Pri Vas se morajo jako zgodaj sv. maše začeti, da ste mogli danes k nam priti.“ „Zakaj?“ praša ženin. „Da je mogoče biti pri sv. maši pred odhodom železnice.“ „O ne; maše se še le uro pozneje (po odhodu) začnó.“ „Pri sv. maši ste pa saj bili“, pravi nevestin oče. „Dragi, kako neki! prej je ni bilo, železnica se nikjer ne vstavi, odvrne ženin. Sicer pa, dostavlja malo zasmehljivo, slab kristjan, ki bi eno ali drugo nedeljo ne mogel brez maše biti.“ Nevesta obledi; na obrazih očeta in matere je brati začudenje in nevolja. Po kratkem premolku oče vstane ter pravi: „Sedaj smo pa obdelali.“ „Možu takih načel ne morem svoje hčere dati, in vem, da takega moža moja hči tudi ne.“ „Res ne“, pravi hči, vstane in gre. Vsi izgovori niso nič pomagali. Reč je bila obdelana. — Koliko takih starišev in hčérá imamo v Ljubljani ali sploh na Kranjskem? Koliko pa takih ženinov?

Telegrami.

Dunaj, 29. jan. Včeraj dvorni veliki ples je bil kakor po navadi jako sijajen. Prekrasno ozaljšana obredna dvorana na cesarskem dvoru je bila že ob 8. zvečer natlačeno polna. Ob 9. uri nastopil je ves cesarski dvor, nekoliko poprej sprejemala sta Njih Veličanstvi predstavljenja. Takoj na to pričel se je ples. Prvokrat prišla nadvojvodinja Marija Valerija, plesala je z nadvojvodo Francom Salvatorjem. Cesar se je z mnogimi razgovarjal, posebno pa z ministerskim predsednikom Taaffejem in češkim cesarskim namestnikom Krausom. Po prvi četvorki se je cesarski dvor umaknil, sijajna veselica pa je trajala skoraj do polnoči.

Dunaj, 28. jan. Tirjatev Slovencev, da bi bili zastopani v parlamentarni komisiji vsaj po enem možu, se bo vslušala in se bo tjekaj poslal dr. Poklukar ali pa dr. Tonkli.

Dunaj, 28. jan. Jutri prijadra vojno brodovje vseh evropskih velesil v Kandiško luko. Vlade so se medsebojno opozorile, da je vsaka svojim že zaukazala odplov tjekaj. Vseh parnikov skupaj bo menda dvajset.

Atene, 28. jan. Grkom je sape zmanjkalo. Ministerstvo se je izjavilo, da se hoče volji skupne Evrope vkloniti.

Umrli so:

26 jan. Marjana Inglič, gostija, 68 let, Karlovska cesta št. 14, vodenica. — Aleksander Nekrep, trgovec sin, 12 let, Špitalske ulice št. 9, jetika. — Janez Lamovec, poštni ekspeditor, 27 let, Kravja dolina št. 11, jetika.

Tujci.

27. januarja.

Pri **Matiču**: Karl Messmer, fabrikant, z Dunaja. — Königstein, Gaisler in Pauzeck, trgovci, z Dunaja. — Edvard Weiss, c. k. feldvebelj, z Dunaja. — Viljem Schnapek, žiga Heinrich in J. Petrovič, trgovci, iz Temešvara. — Anton Berč, kaplan, iz Senožec.

Pri **Slonu**: H. Mainee, zasebnik, z družino, iz Amerike. — Moissmann in Brauner, trgovci, z Dunaja. — Julij Ziermann, posestnik, iz Pragarskega. — Alojzij Jerše, župnik, iz Dobovec.

Pri **Bavarskem dvoru**: Jakob Jerman, krčmar, iz Domžal.

Pri **Južnem kolodvoru**: Josip pl. Prah, hišni pos., iz Grada. — Frane Družnik, zasebnik, iz Pulja.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja	zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. jut.	734-11	+ 1-6	brezv.	oblačno	
28. 2. u. pop.	734-43	+ 4-4	sl. svz.	oblačno	1-80
9. u. zveč.	734-49	+ 2-6	sl. svz.	megla	

Megla je stala jutraj in zvečer, popoldne je deževalo. Srednja temperatura + 2-9° C., za 4-2° C. nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

27. januarja

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	84 gl. 15	kr
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	84 „ 25	„
4% avstr. zlata renta, davka prosta	112 „ —	„
Papirna renta, davka prosta	101 „ 25	„
Akcije avstr.-ogerske banke	868 „ —	„
Kreditne akcije	298 „ 90	„
London	126 „ 20	„
Srebro	— „ —	„
Francoski napoleond.	10 „ —	„
Ces. cekini	5 „ 93	„
Nemške marke	61 „ 90	„

Od 28. januarja.

Ogerska zlata renta 4%	101 gl. 35	kr.
„ papirna renta 5%	92 „ 90	„
Akcije anglo-avstr. banke	200 gl. 115 „ 50	„
„ Länderbanks	108 „ 75	„
„ avst.-oger. Lloyd v Trstu	622 „ —	„
„ državne železnice	264 „ 50	„
„ Tramway-društva velj. 170 gl.	201 „ 40	„
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl. 128 „ —	„
4% „ „ 1860	500 „ 140 „ 75	„
Državne srečke iz l. 1864	100 „ 169 „ 75	„
„ „ 1864	50 „ 169 „ —	„
Kreditne srečke	100 „ 176 „ 50	„
Ljubljanske srečke	30 „ 21 „ —	„
Rudolfove srečke	10 „ 19 „ —	„
Prior. oblig. Elizabetine zap. železnice	115 „ 75	„
„ Ferdinandove sev.	105 „ 75	„
5% štajerske zemljišč. odvez. obligac.	104 „ —	„

V „Katoliški Bukvarni“ v Ljubljani

(5)

se dobiva

Okrožnica

Njih Svetosti papeža Leona XIII.

krščanski uravnavi držav.

Obsega 32 strani v osmerki in velja 6 kr., kdor jih naroči več skupaj jih dobi še ceneje.

Prave garantirane

voščene sveče

in (11)

voščene zavitke

priporoča prečast. duhovščini in gospodom trgovcem po najnižji ceni

Oroslav Dolenc,

svečar v Ljubljani.

V „Katoliški Bukvarni“ v Ljubljani je dobiti:

DUHOVNO PASTIRSTVO.

Slovenskim bogoslovcem in mašnikom spisal (1)

Anton Zupančič,
profesor pastirstva.

I. del (oseba pastirjeva, homiletika, katehetika) stane 1 gl. 20 kr., po pošti 1 gl. 30 kr.

II. del (splošnja liturgika, ljudske pobožnosti, brevijar, sv. maša) velja 95 kr., po pošti 1 gl. 5 kr.

III. del (sv. zakramenti) velja 1 gl. 5 kr., po pošti 1 gl. 15 kr.

IV. del (zakramentali, duhovno vladanje, pisarniška opravila) stane 60 kr., po pošti 65 kr.

Cena celi knjigi 3 gld. 80 kr.



Kongo - cevke.

Najnovejše za kadilec, kar ni prav nič zdravju škodljivo.

Velja jih 100 le 85 kr. in so pripravne za vsakega, naj že kadi cigarete, smodke ali viržinke. Razpošilja jih raznovrstne proti povzetju (7)

tovarnična zaloga Julija Weiss-a
na Dunaji, I., Rothenurmstrasse Nr. 23.